

Amb cor de Pare (5)

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Aquest cap de setmana, l'Església celebra la Festa de Sant Josep Obrer. El 1955, Pius XII va establir aquesta festa proposant als treballadors catòlics l'exemple de sant Josep, enmig de l'auge socialista del dia Internacional dels Treballadors.

Aprofitant aquesta avinentesa, continuo el meu comentari a la Patris corde, escollint avui el penúltim capítol: "Pare treballador". Comença dient: "Un aspecte que caracteritza sant Josep i que s'ha destacat des de l'època de la primera encíclica social, la Rerum novarum de Lleó XIII, és la seva relació amb la feina. Sant Josep era un fuster que treballava honestament per assegurar l'aliment de la seva família".

Jan Dobraczynski, en el seu llibre *L'ombra del Pare*, descriu sant Josep com competent, complidor amb els terminis i just amb el preu. Diu que la gent apreciava aquestes qualitats i mai es va enriquir perquè només cobrava el que costava el material i allò que necessitava per sostenir la vida humil de la seva família. Quin criteri tan diferent del dels rics o emprenedors de tots els temps. Avui i sempre els espavilats o afortunats s'han enriquit a base de ser injustos amb els treballadors. En els temps actuals, la ferotge competitivitat global, agreuja encara més aquesta dinàmica. Quantes persones arreu del món, també a casa nostra no guanyen ni el mínim per viure dignament. Alhora, però, la perversa cultura del consum hipnotitza pobres i rics a somiar en menjar, vestir, habitar i consumir per damunt d'allò necessari i saludable. Quants salaris justos no es consideren com a tals perquè aspirem a posseir cases, cotxes, aparells electrònics, a viatjar i divertir-nos d'una manera incomprensible?

Quan aquestes dinàmiques es veuen agreujades per la crisi que patim, "el treball [que hauria de ser] una ocasió de realització no només per a un mateix, sinó sobretot per a aquest

nucli original de la societat que és la família" es converteix, per la seva mancança, en factor que tensiona, fractura les famílies i les aboca "fins i tot, a la desesperada i desesperant temptació de la dissolució". La manca de treball, i per tant de diners, en aquest món emmalaltit pel consum és un drama que ho devora tot –salut, relacions, vida... -.

Sense cessar de repetir que el sistema econòmic global mata i que lluny de produir més benestar, produeix més víctimes i diferències socials, ens hem d'alegrar que hi hagi moviments que promouen una alternativa. Els cristians no ens podem sentir lluny d'aquells que aposten per una manera de viure i consumir que no es fa còmplice del sistema. És ben a prop de l'evangeli menjar km 0, renunciar a la hipermobilitat, apostar per una vivenda sòbria, fer exercici desplaçant-se a peu o en bici... una vida senzilla, lliure d'ambició per la riquesa, el luxe i un confort insostenible. Els cristians, a imitació de sant Josep i de la seva sagrada família hem d'anhelar una vida així. Una vida pobra i autèntica, que conjumina el treball amb la vida familiar i comunitària, que ocupa el temps d'esbarjo en el servei i la caritat. Allò que, amb paraules més modernes, el Papa anomena l'ecologia integral.

